

שבפניהם באותה שעה שאנו מתריעים ננד המומורת
מכחין. אולם לא נתקל בפניהם אלא מושגניים
אךן יש עוד מה להנoid לפני הנטולות:
יום השבת העבר היה יום סוער במחלוקת גולגולית,
וחילופי השבת הפומביים והgentים ביויר געשו בשאט
ונפש כאיilo יצאו דרמגינים ומשתוללים למלחת
מצואה".
ואם יבקשו אהידים דיזוכחות לגבי הפסדים
הכרוכים במנועה מוז קרטן אפילו לשם מטרת
הכיב געללה — בשבילו, היהודים שומריא מונה ומוסלה,
שימשו מעשי החללים האפראים ביום השבת הוכחה
מספיקת, כי דרכיהם של אליה לא יצלחו.
— אם גם דרכיהם אלה מובילים לשאיטה
הלאומית עליהו כל הגוים בית ישראל — הרי הם
רק יגלו את קלונה של השאסיטה הזאת ולא יביאו
אל המטרה... אין לנו מטוגנים להחרור במקולקלים
שבהט. והדרברים ארוכים!

וועוד דבר : הכל הדברים שכחמה, בעצונות ובכליות וכבר ברא
פחהה גנד הגזורה הרבו להשתמש בימים האחרונים
בפטוצקי התגנין', דבר העושה בדרך כלל רשות
מלבד מאר (אם כי בפרטות יש לזכור שבעל גליגנות
הנגייל האלה גוזנים אחד-ב-מנגה בזיוון). יתכן שיש
כאן לפנינו מפנה יסודי בהכרת הכריות אחריה שנחבר
ליהם כי רק הייעודים האאלקאים הם הטעמניים ארת
גודלנו ולא הייעודים והתקפות האונשיינים בני חלוות,
כי לא איש ♀ ויכוב בן אדם ויתנקם ♀. יתרה
שבכל העובר עליינו : חדשות לבקרים יבש מקור
הביטוי זאנין ברירה אלא לוחזר למקרוות ראשוניות
בעלי החוץ הנצעחים ; ויהיכן ג' שرك פחד הנזנוריז
אליצה לחחתם בלשון ופטוצקי הנבאים לשם היבעת
רנטשות המחהה שבלב. אבל באיזו פנים שיאיר
לנו הדברים האלאה — הרי עומדים אנו וחמורים
כיצד אפשר להעלות על הלב ועל בר חחיתך רק חזאי
— פטוקים ובאותה שעה להחעלט מהטוף פטוק או
חhilתו כייך יתכן לזכור את יעורי התורה והנבאים
לע' ת' ז' ובאותה שעה להתעלט מהתנאים היטוריים
באזורת ד ר' י' ש' ו' ח' וחוובות ב ה' ו' ח' שرك על
על פיאם הנגע הולכים בטוח לקראת העתיר ? !

והמסקנה היחידה היא : לשאות לבכנו ועינינו לשמיט בלחש שפטינו : "ה' ככל צדקה", ישב נא מרון אפק מעורך ירושלים הר קדשן, כי בחטאינו ובעונוננו אבותינו ירושלים ועمر לחורתה ל כל סביבותינו . — ואמנם בן Cain חoon יפרע עט, ושותר תורה ואשרהו . בשולי הדרבים : הנה כי כן פרח פחדתי זיאתוני ואשר יגורמי בא לוי, בית הנבחרים היהודי אישר ברוב מכריע את מדיניות הממשלה בקשר עם שאלת הקריםות. ועל העם היהודי כולה שהמנדט על ארץ ישראל ניתנת לבריטניה לטובת כולן, ובפני היישוב היהודי בארץ שHAMSELLA המנדטורית קבלה עלתה החthicויות בין לאומיות לטובתו וחתמתהוו — הוטל עתה חפקיד אחראי גדול מאד : להמשיך את המערכת נגד הגורה הקשה ! אבל יחד עם זה עומדים כולם בפני שאלה אחרת . עוד יותר גדולה : כדי להתחייב את המערכת זה זאת : שלא חפצע כלל במערכה האחרת שבנו אנו שותפים עם גורי הגורה ? — בהפנונו ובהפרטיזיות המוניות — בודאי שלא נצליח אף לא בחזות אחות ! ואל יתנו הדברים האלה קלים בעיני מי שהוא !

סיטים הנה נץ טבריק שזכה מנה יפה לבתיה, ומתני או חורף הנפטר הדהתיר את מנוחת בנו הפסכן.
ובען זה מעינו כחוב בס' חוותות לטהרו בות הלשון:
בשנת שליא גיל ריח טבת ראייה בחלוּם נפש הריר יצחק סטינו
המנגן שנפטר וזה שולש שניים מחוֹי הכבד וחווֹי הטעים ואטר לי
הנפטר הנה אני אבא אליך שחתקני, למחזר ספרתי החלום לפני
בנוי היושבה והנה שם בכפר עין יוחנן עזע צפת הובלו הגוֹים
ענאל דשחות וברחה מהם. יוכנס אל בות טרשי ווועלה על
האצטבא אשר שם קובעים ישיבת אני והחברים ושם שלחן
הטונחים עליו ספירים שאנו גומרים בהם ויתיצב הענאל עם שתי
דרנלוּ על האצטבא וטהר ירוּ עז' השולחן טבלט בפני ועינוי
וילנית רטעה ובני היושבה רואים יוחטבו ואטרתי להם זה הוּא
החלום בספרתי לכם או יענו לחוץ וכניינו הענגל מת בעלוּ
ונושחחו בכוונה לתקן נפש המת המונגול בהענג, וכדרקנו אותו
אהיכ ונמצא כשר בז' פקפק כלל, ואטרתי אל החברים קרעו
את הכבד ותמצאו נרבך (כטו שהיה הנפטר ר' יצחק סטינו
המנגן לפני טותו חוליה במחלה הכבד) ויקרעוו החברים ותמצאו
כל הפטפונות נרבכים ותולעים ארוכים רבים לאין מסוף או צויתו
לهم שיחרו שלא להשליך סטינו אפיו כל שהוא לאיבוד וכן
עשג, וינקרו כל החולעים וכל החביב האסור מבשר הענאל, ולא
אבדו מטנו כל שהוא מן הטוהר לאכילה ולא הנחתו לאכול מטנו
שם זר, כי אם אנחנו לבר בכוונה לתקן את הנפש ההוא עיי
סערות מצוה שטינו או טסקת חנינה וגס הי' ריח וחנוכה
אהיכ בלילו שליחתו אייחי בחלמי נפש הריר יצחק סטינו המנגן
הניל ואמר תנוך רעדך בשם שהנחת רעה, עפיל.

גמגני דיבישוב באורך, מכשיכ' שאין אנו רוצים
האמין שהחטיפות המבישות הוו מודרכות ומוותות
וי' המנהיגים הללו בכונה מחושכת, ההמנונים היהודים
ארץ שנשאו בעו ארץ התקפות הדמים במשך שלש
שנות הטירור הערבי הנושאים בכאב לב את משיטת
ליליני יהדות גנולח — המונס אלה נפצעו קשה
הכפיון להשמיט את הקרע מחת רגלייהם גב
אן, באדצם, ולא הוצרכו להדרכה מיוחדת כדי לעורם
במחאתם. יתרון, אפייו שהמנוהגים היהודים לא עשו
להרטן זאת טערת ההמנון אורי שתחפרצת בכל
וקפה אבל דבר ברור הוא, שאחריות גדולה נופלת
ל אלה שלא ראו את החוטאות הראש וללא עמדו
לכתחילה נפני העם, ובפני מדינונים לחשירם
נגד מעשים בלתי כ惋ים.

ההפגנות ה-שקטות" בלחובות קרייה בזורו
ונתנו להן חטמי מוח ובמוחזאות שהביאו בעקבותיהם
— חושבנו שיגיע זמן והכל יודע כי היו משבה גדול
איינציגנדטים החמורים עם כמות המשטרת והצבאי
ין בהם כלל ברכה לישוב היהודי. אבל לעת' עתה
נראה שולט ברחוב חזיריאל של "כח אנדרוף"
הראות גלויל לכל העמים. שנגש אנו יוכלים, מבלי
השכל לדעת את תוכניות המשחטולות הזאת, שבכל
ופן לא יהיה לטבחינו מכל הבמינות.

לא רק זאת שהטיסים לעזרה ע"י המפרץיות
מנויות, בלתי ישרות את המצחון היישר של פלוני
אלמוני — הנם מפוקפקים, ולא רק זאת שתופעות
אללה נושאות בחובן זדרט כלכלי שבאופן יחסית
יין, נופל מסכנת דהארס המאיימת מעד הגורה מן
חוון, ולא רק זאת שאין תופעות השחוללות
גבולות רברמה ידועה גם עם הוללות גורי
יין הולדמות ארץ רשותינו בשעה זו ואין
בנסיבות את עומק מהאתנו כלפי המהעלים בזיכוי.

ינו היסטוריות, ומכם'ב שאין בהן הרותה למכרזנו
הוכינו בית מהבנין, ולא רק ואח אין דבר זה
צוי בשום מקום, ובכימט האלה לא כשי'ב, לקלקל את
חוטינו עס כחו'ת השלטון הפומיים של הארץ עט
חוות האב'א, שבאו לכאן במדרות אחרות שאנו
אותפים להן ועליינו לעוד אוחן, חוות שבדך כלל
ינט, נושא'ת לנמר'י באחריות הנגורה — אלא שאנו
דריכים להביא בחשבון נט את הרוחזאות של
הרגל עבירה, כשאנו משאים לנו'ר הנלהת
לחמוניות הנמשכיט אהדריהם את הזכות להשתלט על
רחובות ועל חי' הרחוב בrho' ג'כו'ה, המסתים כמעט
מיד ברוח טירוף ומעשי פשע לאחים ולעצם.
אפשר, שיבתו על הדברים הנאמר'ת כאן
תמה'ון ואולי גם בכעס; אחרים אולי יבואו בתוכחה
לא כל רחש וחששות לב צrisk להעלו'ת על הכתב
עוד יותר עחת בעצת ימי המערכה. אבל אנו אומרים
את גלו' דוקא עתה: דים הימים המעתים שעברו
עלינו לשאת בועל כל התפקידים הפומיים וההיזוניים
שנזכרו לעיל; אולם אילו ידעו שהגע' הטירוף
הסיטים — החרשנו, לא' שאנו חוששים מכך מפני
אמשר, אם ח'ו. חיים הכאים לא יבינו אלינו טובה,

השׁבּוּעַ

ונולדה — וזה מחד גיסא, ומאיידן גיסא — הסתערות
אויביות והתחפשות נגע הרשות, הבלתייה ביתר שאם
את ההדדיות ועבדות הנומליין. שבין ויהדות ל'בני
ישראל' דרבויות ופורה כמו עננים שבאו
לפני זה להקים חי' בינהם. הרושם. שתשאיד אחרים
שעדן אלבן בשעטו בקרבת היהודות ננדף. כלא דרי'
עם פרוץ ר' מליחמה. ובאו ראשום אחר במקומו כי
עם הממשלת בריטית לא רחמס לאחסל את מדיניות
הגובלות או עכ' חמנע לפ' טעדי' מלעתות צדדים.
בכוון הפלדיות מזאת לפני היהודים.

— כל זה נאמר מצד הרגשה הפנימית של
היהדות בכלל ושל אישוב היהודי בארץ בפרט,
מן מקודמת הרגשה זו ומן מרכיב הרגון-תפקידו, הרי יש
בגנותם האמורים של זכויות היהדות בארץ ישראל
אשר גורת אחראית בהכרח תוצאות שליליות להקשר
שבין היהדות הארץ ובריטניה משום גורה המורכב
מאך לגבי כל היהדות ומשום על-בונ חמור להיהדות
ארצית.
ומרזון כך אין פלא שחתקנווּת בוגע
קיrkעות ארץ גratio לאכזבה מרעה ולהתנגדות ניכרת
בקרב היהדות, ועוררו סערות מהאה.
ומשות כך גם מובן, למה תלו היהודים תקוות
בדרכוזאות יהוכוח בפרלמנט דוכרים, בשאלת השובה
ואשר נראית כמורה גם בעניין בלטביה יהודית.
אם גם אין להפרינו בתקווה זו ואמ' בכלל בשערת
תפיבת הדברים אין לנויד דבר ברור, בוגע להשפעה
טהריה לתוכה בפרלמנט עלי' שניוי התחוקה או
על דיתויה — הרי בכלל זאת יש לדאות מכאן שהעם
יהודי מתחזק לשמר אמונה לאומה הבריטית
מקווה למaza כזאת גם בהשפעה גודית, אשר חביא
אוום לשינוי יחסים ולהידוק הקשיים בין שלושת
טוגרומים.

כאמור, לא תוכל דיהדותו למצוא תנאי
מקילים באיזה דיסברים וಗמוקים פוליטיים שיבאו
טהmekomot הרשמי, להזדקת' תקונוג' מהגבלה
בצורת הגוכחת. כל היהדות בדעת אתה דואת את
הגורה כמתנקשות המורה בזיכיון ובזכיות היישוב
היהודי בארץ ישראל, ומוצאת את עצמה נעלמה
עד עט' בחרות שעה בלתי מוצחת זו לביצוע
תחוקת הגבלת כואת. אין ספק שככל היהדות עוד
מצא בכל אופן דרכים לביטול רוע הנורא ולא משכת
מאਮץ לבניין יישוב ארץ ישראל בכל מל'א
דרחנה וארכאה, בעורת ה' קונה שמי' ואורך. ואם חז
לא מצא איזנים קשיבות אצל ראשי המשלדה
חברתית חיים זהה, נמצאים מחר או מחרית,
הרבבה דרכים למקום לדעיברנו על כל כל' המכשולים
באשר הם.

אבל בשום אופן אין להצדיק את המוחאת כלפי
הגורה בכוונה שמננו לה המוניות משולחים מבניינו
בחמשה-שח' ימים האחדורים בירושלים. תל אל אبيب
והיפה, אין אנו נוטים להגדיר שהאותירות להתרפזויות
הנוראיות על הארץ גורם לחשׁם גורל'ו את העם היהודי

שְׁמַר הַשְׁבָּנוֹן

1

ישב בשלוחה
חוץ התחבוקות
ובארץ והנזה
ומעליה מן

ונתקיים בנו מקרה שכחוב: לא שליחות ולא שקטני וללא נחתה — ויבא רוגז' (איוב ג'). ובשעה שאנו מתריעים כנגד קושי השבעוד מן החוץ אין לנו טורויסת לדוחריע כנגד לקוי ההבנה המכוניות.

אכן, אין זה מתקייננו להעמיק חקר בצדדים הדיפלומטיקה הבריטית ואין זה מחייבנו להבין סידן המרץ את המגנטיסטרון למושבם לאוזיא דוקא עתה לפעול את חוקי ההגבלה מאוז פרטיזו של הספר הלבן. אבל בשוטט אופן ובכל החשברים והגמוקים הנלויים והנסתרים לא תחריאה החוקה החדשה בעורמה אחרת לעינינו מאשר גזירה קשה ומעלייה כאחד. היא קשה — מצד פרטיז האקנות המונעים כל'ן

אפשרות של ביצור היישוב היהודי בארץ מבחינת ההתרחבות הרכעית, והוא מעלה – מזרד האומי הכלכלי של התקנות השולל מאות העם היהודי את

הוכחות האנומניות במדיה שווה לייחר תושבי הארץ.
 אולם, אם הגזירות השליליות הללו היו כבר נחותניות
 בchein של המדריניות הבריטיות כפי שאובעת במעודת
 הספר הלבן, ועוד מאו פרטום מהזאת הובעת
 כלעומת זה חרדיות היידנות ומאהמתם כלפי הרצון
 בלבד — נפולים שבעהיבטם חומר גגורה וגודל
 העלבון כאשר המדיניות הזאת הגיעה לכלל מיע שה
 ומרופיקט הם פי כמה וכמה אשר מצאו את הימרות
 בשעת מכונה וצרה מצד אחד ובשעת קשיי אמוניהם
 ותקות מצד שני.

— כהות חסוכים ואובייכם צמאו דת הכריזו
מלחמה ביהדות, וגנב סיכומי מפוקפים בהצלחות,
במלחמה כליר שנותבנו בת, הרי דעם מהזקמים
בכל אכזריותם ביהודים וביהודים שהט פוגשים
בדרכם. כטעמי הדמוקרטיא הכריזו מלחמה בגנדי מלכות
הדרשה ואבנורייה, כי זה דבר המובן מalto שקבוצי
היהודים אשר בכל מקומות תלו מקומות מרובות
בהתגברות עמי החפש על שלטון הרכוי והונאה
וקשרו מיד אמונה לברית המעצמות ודמוקרטיות,
על סנת לעוזר ולהעוז במערכה הזאת הקשה,
וכנראה גם ארוכה. /

Digitized by srujanika@gmail.com

ר' שמואל סלאנט וחכומתו

(משה)

ונעשים נטשות לאדיקים, מעשיהם

הטוביים; וודבריהם הם הם זכרונותם. (חו"ל)
בזמן שרבינו הכהן ר' הרומאייל דיסקון וצוקייל יי
כבריטק היהחת רשותנו שוחת רמתה ר' חיים יוסף יוספ
בעמחייבים, "מנחת יוסף" ב' חלקיים גדרולים, על ההל
ובדוקות ל��וטי כל הדיניות השנויות והדיעות ראשונן
(אנב': החכם טביה שט) נס הרובה תשובה ה
בענינים חמורים אלו ממן הכהן טבריטק הנניי
מעשה נורא ששמע טפי רבינו שאירע לו בעצמו
אנשי העיר. בעת הוותו אבריק קובנה בא לפניו איש
העיר ומperf לו אויך מאביו הנפטר זה לא טכבר בא
ומתחנן לפניו היהות שנחגנגלל בשור שחור אצל ער
הסתמך לקובנה ודרתו של העREL עומרה בקעה הכתפה
עומרה לטמיונה בסך שמוניות רוכבי ברם העREL בעליון
את המחר ערד ארבעים רוגב, ולטעה"ש ישחרר
ולמסרתו לביה המתבחנים לשוחיטה ווישנוו בשבע
בשר ועיי הברכות שיבורכו על בשרו. תיקון נטמא
בפעם הרשותה ענה יי רבינו באירונה: לטה לא ח
הנפרש נס כסף לנקית השור ההוא והוצאותה. המ

שוב חלם האיש אותו החלום ברויק וחוור ובא לפניה ורחת
אויבו רבינו: דברבו בלהות אונו מיטלען זמאנן צבר האושע להפכו

